

Forslagets konsekvens

Det er vigtigt at ændre lovgivningen, således at man ikke længere anonymiserer de smittede på de raskes bekostning.

Måden til hurtigst muligt at finde frem til dem, der er HIV-smittede, hedder kontaktopsporing, og det må konstateres, at det danske system ganske enkelt ikke giver resultat.

I folketingsåret 1992-93 svarer sundhedsministeren på spørgsmål nr. S 616 blandt andet: »Erfaringer fra andre lande har vist, at smitteopsporing kan give resultater i form af ikke tidligere erkendt HIV-infektion.«

Omvendt kan vi se, at det svenske system, der indeholder et stort frivillighedselement og en lille grad af tvang, klart giver bedre resultater.

Når man kan konstatere, at det system, der benyttes, ikke fungerer, så er det ingen skam at erkende dette og ændre systemet. De øvrige nordiske lande

har allerede lagt HIV ind under deres respektive epidemilovgivninger.

Med nærværende forslag ønsker forslagsstillerne at moderere betydningen af de to første ord i den motiverede dagsorden fra marts 1987, vi ønsker i første omgang, at alle kommer frivilligt og alt sker på frivillig basis. Men da det kan konstateres, at det ikke virker, så ønsker forslagsstillerne mulighed for at pålægge HIV-smittede handlinger, der kan medvirke til at forhindre HIV-smitten og dermed AIDS i at brede sig.

Det kan i den sammenhæng blive nødvendigt at lade en del af anonymiteten glide ud, uden at det betyder, at alle og enhver skal have adgang til en liste med HIV-smittedes navne.

Med disse forbehold støtter forslagsstillerne selvfølgelig formuleringen om »åben direkte og ærlig information, den enkeltes tryghed ved at henvende sig til sundhedsmyndighederne samt ønsket om at undgå enhver form for diskrimination.«